

Om de tilfælde, hvor både en ægtefælle og en arving ejer en andel af et aktiv i sameje med boet, henvises til lovforslagets § 7, stk. 2. Det følger heraf, at ægtefællen som udgangspunkt har fortrinsret. Hvis aktivet er fuldstændigt særeje i boet, begrænses ægtefællens fortrinsret dog i de tilfælde, hvor aktivet har en særlig erindringsværdi for en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.4. og pkt. 3.3.4.

Til § 14

Bestemmelsen indebærer, at §§ 12 og 13 ikke finder anvendelse på aktiver, som arveladeren har rådet over ved testamente, jf. lovforslagets §§ 90 (fuldstændigt særeje) og 91 (fælleseje).

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2.4. og 3.3.4.

Til kapitel 3

Kapitel 3 indeholder regler om fordeling af boet efter en længstlevende ægtefælle, som har arvet den førstafdøde som dennes enearving i henhold til lovforslaget § 9, stk. 2, eller et testamente med samme indhold, eller som har udtaget boet i medfør af reglen om ret til supplementsarv i lovforslagets § 11, stk. 2.

§§ 15 og 16 modsvarer den gældende arvelovs § 7, stk. 2 og 3, og § 7 b, stk. 2, 2. pkt.

Til § 15

Bestemmelsen omhandler fordelingen af arven efter den længstlevende ægtefælle i de tilfælde, hvor den førstafdøde ægtefælle ikke efterlod sig nogen livsarvinger, og den efterlevende ægtefælle derfor var enearving. I disse tilfælde er udgangspunktet, at arven efter længstlevende skal deles med halvdelen til hver ægtefælles slægtsarvinger.

Bestemmelsen modsvarer den gældende arvelovs § 7, stk. 2 og 3.

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 7, stk. 2, 1. pkt., idet det dog foreslås, at reglerne om deling mellem de to slægter også skal finde anvendelse i de tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle har arvet i henhold til et testamente. En sådan testamentarisk bestemmelse er i og for sig overflødig, da den blot svarer til de legale regler. Reglerne finder kun anvendelse, hvis førstafdøde ikke efterlod sig livsarvinger, og altså ikke i tilfælde, hvor længstlevende arver i henhold til et testamente i konkurrence med førstafdødes livsarvinger.

Som efter de hidtil gældende regler følger det af stk. 1, nr. 1 og 4, at delingsreglerne ikke finder anvendelse, hvis den længstlevende ægtefælle har indgået

nyt ægteskab - uanset om dette er ophørt ved skilsmisse eller død - eller hvis den længstlevende ægtefælle efterlader sig livsarvinger. I disse tilfælde tilfalder hele boet efter længstlevende dennes arvinger, og førstafdødes slægt arver intet. Som en konsekvens af de nye regler om udvidede samlevertestamenter i lovforslagets § 87 foreslås det i nr. 2 og 3, at delingsreglerne heller ikke skal finde anvendelse i tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle har arvet en samlever i henhold til et udvidet samlevertestamente, eller hvor længstlevende efterlader sig en samlever, der er arveberettiget i henhold til et sådant testamente. I disse situationer tilfalder hele boet efter længstlevende således samleveren, medmindre længstlevende også efterlader sig livsarvinger.

Stk. 2 svarer til den gældende arvelovs § 7, stk. 2, 2. pkt. Er der ved den længstlevende ægtefælles død kun slægtsarvinger efter en af ægtefællerne, følger det af stk. 2, at disse arver det hele.

Stk. 3 er nyt i forhold til gældende ret og har til formål at regulere den situation, hvor en eller begge ægtefæller har truffet bestemmelse ved testamente over en del af boet, men ikke hele boet. Er der ved et testamente oprettet af begge ægtefæller eller ved testamente oprettet alene af længstlevende truffet bestemmelse om hele arven efter længstlevende, finder de legale regler selvsagt ikke anvendelse.

I tilfælde, hvor der ved testamente kun er truffet bestemmelse over en del af boet, foreslås det, at den del af boet, der ikke er truffet bestemmelse om, deles i overensstemmelse med stk. 1 og 2, medmindre andet må anses for at følge af testamentet. At andet følger af testamentet kan f.eks. være tilfældet, hvis testamentet må forstås sådan, at længstlevende kun har haft til hensigt at fordele den halvdel af arven, der efter stk. 1, skal tilfalde den pågældendes slægt, og ikke at berøre den halvdel, der skal tilfalde førstafdødes slægt. Hvis f.eks. længstlevendes testamente bestemmer, at "arven til min slægt skal deles mellem mine to søstre" må det som udgangspunkt forstås sådan, at halvdelen af arven efter længstlevende skal deles mellem de to søstre, mens den anden halvdel skal deles mellem førstafdødes slægtninge efter loven. Det er uden betydning for reglens anvendelse, om der er tale om et fællestestamente eller om et testamente oprettet af en af ægtefællerne alene. Det er endvidere i sig selv uden betydning, om testamentet begunstiger en af ægtefællernes slægtninge eller en ubeslægtet person eller en organisation.

Stk. 4 svarer til den gældende lovs § 7, stk. 3, og fastslår, at stk. 1-3 ikke er til hinder for, at den længst-